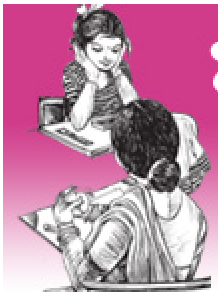

ప్రకృతి పుత్రుడు - వీడికి నగరం జనారణ్యం

వసుంధర

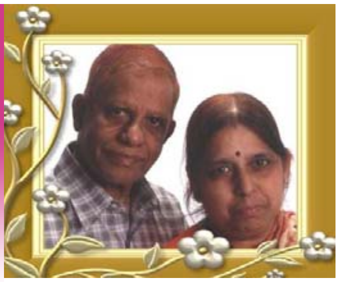

ఓ పెద్ద కథ అక్షరాల్లో ఇమిడితే అది నవల. ఆ కథలోంచి దృశ్యాలు పుడితే అది సినిమా. దృశ్యాల్లోంచి కథ పుడితే..? అదే నవలకీ , సినిమాకీ మధ్యాంతరంగా ఉండే సినీవల. సినిమాకోసం ఓ కథ అనుకుని, దానికి అనువైన సన్నివేశాలు కల్పించాక - అది దర్శకుడి చేతిలో సినిమా, రచయిత చేతిలో సినిమావల ఔతుంది. ప్రేక్షకుల వినోదం కోసం - క్రికెట్లో టెస్టు మ్యాచిల్లోంచి వన్డేలూ, వన్డేల్లోంచి ౨౦-౨౦లూ పుట్టుకొచ్చినట్లు, సాహిత్యంలో ఈ తరహా కొత్త ప్రయోగాలు పాఠకుల ఉత్సాహాన్ని పెంచుతూనే సాహిత్యానికి పుష్టినివ్వగలవని ఆశ. క్రికెట్ తో పోలిక - ఆసక్తి పెంచడం వరకే - పరిమాణం చిన్నబోవడానికి కాదని మనవి. ఇక చదవండి - చూడండి.

– వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

8

అర్ధరాత్రి. టైం పన్నెండు గంటలు.

నాగమ్మ గుడిసెలో ఒంటరిగా నులకమంచం మీద నిద్రపోతోంది వనజ. నేలమీద చాప పరుచుకుని దానిమీద నిద్రపోతుంది నాగమ్మ.

అప్పుడు దగ్గరగా వేసి ఉన్న గుడిసె తలుపులు తోసుకుని నెమ్మదిగా లోపలికి వచ్చాడు భీమన్న.

భీమన్న రంగారావు మనిషి.

అతడి చేతిలో బుట్ట, బుట్టలో త్రాచుపాము.

భీమన్న బుట్టమీద చేతితో తట్టి బుట్టని చెవి దగ్గర పెట్టుకుంటే లోపల్నుంచి బుస్ మంది త్రాచు.

భీమన్న మంచాన్ని సమీపించి ఆగి వనజని చూశాడు.

గుడిసెలో గుడ్డి వెలుతురులో కుడా వనజ ముఖంలోని అందం, ఆకర్షణ ప్రస్ఫుటమౌతున్నాయి.

భీమన్న మంచం మీంచి వంగి అవతల పక్క నేలమీద నిద్రపోతున్న నాగమ్మని చూసాడు.

ముఖాలు చూస్తే చాలు ఎవరు వనజో, ఎవరు నాగమ్మో తెలుసుకోవచ్చు. ఐనా భీమన్న రిస్కు తీసుకోలేదు. తనవల్ల చిన్న పొరపాటు కూడా జరక్కూడదని భీమన్నకి తెలుసు. ఎందుకంటే అది రంగారావు పని. ఆయన విషయంలో ఎవరికైనా పొరపాటు చేసే అవకాశం ఒక్కసారే వస్తుంది. రెండోసారికా మనిషుండడు.

భీమన్న మళ్ళీ నిటారుగా నిలబడి జేబులోంచి ఫోటో ఒకటి తీసి - దీపం దగ్గరగా వెళ్ళి ఫోటోని జాగ్రత్తగా చూశాడు. ఆ గుడ్డి వెలుతురులో కూడా వనజ ఫోటోలోని అందం, ఆకర్షణ ప్రస్ఫుటమౌతున్నాయి.

మంచం మీదున్నది వనజేనని రూఢి అయాక భీమన్న ఫోటో జేబులోకి తోసి మళ్ళీ మంచం వైపు నడిచాడు. చుట్టూ నిశ్శబ్దం. గుడిసెలో నిశ్శబ్దం. భీమన్నకి తన గుండె చప్పుడు తనకే వినిపించేటంత నిశ్శబ్దం. సరిగ్గా అప్పుడే పైన పురుగును పట్టబోతున్న బల్లికి పట్టు తప్పి - సరిగ్గా భీమన్న మీదే పడింది.

భీమన్నకి వళ్ళు జలదరించింది. కానీ అప్రయత్నంగా కూడా కెవ్వుమనలేదు. అతడు తన మనసుకిచ్చిన శిక్షణ అలాంటిది. కానీ ఉలికిపాటుకి భీమన్న చేతిలో బుట్టజారింది. వెంటనే రెండుగా విడింది. అందులోంచి త్రాచు సర్రున లేచింది. పడగ విప్పింది. భీమన్నని కాటేసింది.

అంతా క్షణంలో జరిగిపోయింది.

అప్పుడతణ్ణి ఏ శిక్షణా ఆపలేదు. కెవ్వుమన్నాడు భీమన్న.

అది అదురు కాదు, బెదురు కాదు - ప్రాణ భయంతో చేసిన ఆర్తనాదం!

◈ ◈

కళ్ళు తెరిచేసరికి నులకమంచం మీద పడుకుని ఉన్నాడు భీమన్న.

గుడిసెనిండా జనం. గుడిసె బయట కూడా ఇంకా చాలామంది ఉన్నారనిపించేటంతగా జనం. భీమన్న వెంటనే కళ్ళు మూసుకున్నాడు. బాధతో కాదు, భయంతో!

తను వనజని చంపాలనొచ్చాడు. ఎవరికీ అనుమానం రాదని పాముకాటుతో ఆమెను చంపాలనుకున్నాడు. కానీ అనుకోకుండా ఆ పాము తననే కరిచింది.

తను గజపతి గ్రామం మనిషి కాదు. తనవద్దనున్న బుట్ట ఆ గ్రామస్తులది కాదు.

తనెందుకొచ్చాడో ఏం చేయాలనుకున్నాడో అందరికీ తెలుస్తుంది. వాళ్ళు తనని బ్రతకనివ్వరు. వాళ్ళు మూర్ఖులు. నాగరికుల కోపంకంటే మూర్ఖుల కోపం ప్రమాదకరమైనది.

పాముకాటు తనని క్షణాల మీద ప్రాణాలు తీస్తుంది. కానీ గ్రామస్తుల కోపం తనని చిత్రవధకు గురి చేస్తుంది. భీమన్న కళ్ళు తెరవడం లేదు కానీ ఎప్పుడు తెరవాల్సివస్తుందోనని భయపడుతున్నాడు.

"అతడికి మెలుకువొచ్చింది" అంది వనజ.

జనంలో కోలాహలం.

"గొడవ చేయొద్దు. ఒక్కొక్కరే వచ్చి నెమ్మదిగా అతడి పాదాలు తాకి వెళ్ళొచ్చు" అంది వనజ. ఈ మాటలు విన్న భీమన్న, "వీళ్ళు నా పాదాలు తాకడమా?" అనుకున్నాడు అనుమానంగా.

అతడు రంగారావు మనిషి. ఆ రంగారావు క్రూరరంగారావుగా ప్రసిద్ధుడు. ఆయన భాషలో రాముడంటే రాక్షసుడు. గాంధీ అంటే హింస. పాదాలు తాకడమంటే - కాళ్ళు విరిచేస్తారా?

భీమన్న కళ్ళు తెరవలేదు కానీ బాధననుభవించడానికి కాబోలు శరీరం బిగుసుకుంది.

అప్పుడు లభించింది - అతడి పాదాల స్పర్శ.

మృదువైన స్పర్శ అది. ఒకరు కాదు. ఇద్దరు కాదు. క్రమంగా ఒకరొక్కరే వచ్చి అక్కడున్న జనాలందరూ అతడి పాదాలు తాకివెడుతున్నారు.

"నేనెలా బ్రతికాను? ఇక్కడ జరుగుతున్నదేమిటి?" భీమన్న బుర్రలో రెండే రెండు ప్రశ్నలు.

జవాబుకి మరో గంట పట్టింది. అప్పటికి జనమంతా వెళ్ళిపోయారు. వనజ నాగమ్మని కూడా బయటికి పంపి,

"నేను నీకు యాంటీ వెనమ్ ఇంజక్షన్ - అంటే విషానికి విరుగుడు - ఇచ్చాను" అంది భీమన్నతో.

"కానీ ఈ జనాలంతా నా కాళ్ళకు మ్రొక్కారేం?"

"వీళ్ళు మూర్ఖులు. మూఢాచారాలు వాళ్ళ మనసుకి జీడిపాకంలా అంటుకుపోయాయి. పాము విషానికి మంత్రం పనిచేయదనీ, మందు వాడాలనీ నేనెంత చెప్పినా వాళ్ళు గౌరవంగా విన్నారు కానీ నమ్మకంగా పాటించాలనుకోలేదు. వాళ్ళకి నమ్మకం కలిగించాలని నువ్వు నీ ప్రాణాల్ని పణంగా పెట్టి, పాము కాటుకి గురయ్యావ్. నేను నీకు ఇంజక్షన్ చేస్తే బ్రతికావ్. ఈ ప్రత్యక్షసాక్ష్యంతో వీళ్ళలో మార్పొచ్చింది. తమని మార్చడానికి ఇంత త్యాగం చేసిన నీలో వాళ్ళు దేవుణ్ణి చూస్తున్నారు. ఆ దేవుడికి నివాళులర్పిస్తున్నారు"

భీమన్న తెల్లబోయాడు. తనకి నివాళులా?

తనొచ్చింది వనజని చంపడానికి. ఆమె తనని చావకుండా కాపాడ్డమే కాక దేవుణ్ణి కూడా చేసింది. నిజానికామె దేవత. ఆ దేవతను కాదని ఈ జనాలు తనకు నివాళులిస్తారేం?

"ఇంతకీ నేనెవరో నీకు తెలుసా?" అన్నాడు భీమన్న అపరాధభావంతో.

"నువ్వెవరో తెలియదు. కానీ రంగారావు మనిషివని ఊహించాను. ఎందుకొచ్చావో కూడా ఊహించాను" భీమన్న ఆమెను చూస్తే ముఖభావాల్ని బట్టి ఆమెకంతా తెలిసినట్లే అనిపించింది,

"ఐతే నీకు తెలిసింది జనాలకి చెప్పలేదేం?" అన్నాడు.

"నిజం తెలిస్తే వాళ్ళు నిన్ను చంపేస్తారు. నిన్ను రక్షించింది - జనాల చేతిలో చావమని కాదుగా" భీమన్న ఆమెని చంపాలని వచ్చాడు. భీమన్న చస్తాడేమోనని ఆమె భయపడింది.

భీమన్న లేచి కూర్చుని, "అమ్మా - నువ్వు మనిషివి కాదు, దేవతవి -" అన్నాడు.

వనజ నవ్వి, "అందుకేగా - నన్ను చంపాలనొస్తే నీ ప్రాణాల మీదకొచ్చింది!" అంది.

పశ్చాత్తాపం మనసుని దహించి వేస్తుంటే, "అమ్మా - నా ప్రాణాలు కాపాడ్డం వరకూ బాగానే ఉంది. కానీ నేను రాక్షసుణ్ణి. నన్ను దేవుణ్ణి చేయడం నరకయాతన పెడుతోంది" అన్నాడతడు.

"నీలో రాక్షసుణ్ణి పాము కాటేసింది. నీలో విషాన్ని నా ఇంజక్షన్ విరిచేసింది. ఇప్పుడు నువ్వు నిజంగానే దేవుడివి" అంది వనజ. భీమన్న తల అడ్డంగా ఊపితే తనే మళ్ళీ, "నువ్వు కాదన్నా గజపతి గ్రామస్తులొప్పుకోరు" అంది.

"ఎందుకొప్పుకోరూ? అసలు వాళ్ళకోసం ప్రాణత్యాగం చేయాల్సిన అవసరం నాకేమిటి? ఆ మాత్రం వాళ్ళూహించలేరా?" అన్నాడు భీమన్న.

"నువ్వు నా అనుచరుడివని వాళ్ళనుకుంటున్నారు" అంది వనజ.

అప్పుడు భీమన్నకి మొత్తం విషయం అర్థమైంది. చంపాలనొచ్చిన తనని అనుచరుణ్ణి చేసింది వనజ. రంగారావు అనుచరుడిగా రాక్షసుడైన తను వనజ అనుచరుడిగా దేవుడయ్యాడు. నాయకుల ఎన్నిక మనిషినింతలా మార్చేస్తుందా?

వనజ కొనసాగించింది, "నీ మనసులో ఏముందో నాకు తెలియదు. రంగారావు ఎక్కించిన విషం నీలో మళ్ళీ విజృంభిస్తుందేమో చెప్పలేను. కానీ ఒక్కమాట - నీ రాక ఈ జనానికెంతో మేలు చేసింది. అందుకని నేను నీకు కృతజ్ఞురాలిని. నేనొచ్చిన పని జయప్రదంగా ముగియడానికి నువ్వే కారణం. ఈ విధంగా నువ్వు దేవుడివి. ఈ గజపతి గ్రామంలో పొరపాటున కూడా రంగారావు అనుచరుడిలా

ఉండకు. గ్రామస్తులకి నీమీద నమ్మకం పోయిందంటే అది వాళ్ళ జీవితాలనే బలి తీసుకుంటుంది. అందుకని నిన్ను వేడుకుంటున్నాను. నగరం చేరే దాకా రంగారావు అనుచరుణ్ణని మర్చిపో"

వనజ ఇంకా ఏదో అనబోతుంటే ఆపి, "నువ్వు మర్చిపొమ్మన్నా మర్చిపోలేని విషయమొకటుంది. ఈ క్షణం నుంచీ నేను రంగారావు అనుచరుణ్ణి కాదు. నీ అనుచరుణ్ణి" అన్నాడు భీమన్న. అది మాటలా కాక కృత నిశ్చయంలా ఉంది.

"హుఁ - వనజట, దేవతట! ఆమె జోలికెడితే పుట్టగతులుండవట. ఆఫ్టాల్ నా తొత్తు, కాలికింద చెప్పు - ఆ భీమన్నగాడు నాకు సలహా ఇచ్చే లెవెల్ కొచ్చేసాడు"

రంగారావు నవ్వలేదు, హుంకరించాడు. ఆ హుంకరింపుకు గదిలో కుర్చీ కూడా కదల్లేదు. ఎదురుగా ఉన్న గంగారావు కూడా చలించలేదు, సరి కదా చిరునవ్వులు చిందించాడు.

"ముందు భీమన్నని చంపేస్తా. వనజని చంపడానికి ఇస్మాయిల్ని పంపిస్తా" సాలోచనగా అన్నాడు రంగారావు.

"తర్వాత ఇస్మాయిల్ని చంపేస్తారు. అలా మనుషుల్ని చంపుకుంటూపోతే, చంపడానికి మనుషుల్లేక - ఏదో ఒక రోజున మిమ్మల్ని మీరే చంపుకోవాల్సుంటుంది గురూగారూ"

"గంగా - నువ్వూ రెచ్చిపోకు. నేను మరీ దిగజారిపోయాననిపిస్తుంది" అసహాయంగా అన్నాడు రంగారావి.

"నేను రెచ్చిపోవడంలేదు. హితవు చెబుతున్నాను. ప్రస్తుతానికి రెచ్చిపోతున్నది వనజ. ఆమెను రెచ్చగొట్టిందెవరు - హిరణ్యారావు!" ఆగాడు గంగారావు.

"ఊఁ చెప్పు-" అన్నాడు రంగారావు ఆసక్తిగా.

"హిరణ్యారావు తెలివిగా వనజని తన దారికడ్డురాకుండా తప్పించి మీమీదకి మళ్ళించాడు. వనజ పోయినా, మీరు పోయినా ఆయనకే లాభం"

"ఊఁ"

"ఆయన అండ లేకే - మీరూ బలహీన పడ్డారని నా అనుమానం"

"హుఁ" నీరసంగా హుంకరించాడు రంగారావు, "అయితే నేనెళ్ళి ఆ హిరణ్యారావు కాళ్ళట్టుకోవాలా?"

"కాళ్ళట్టుకోవడం మీకెలాగూ తప్పదు. అలాంటప్పుడు హిరణ్యారావు ఎందుకూ - ఆ వనజవే పట్టుకోవచ్చుగా!"

"ఏమన్నావ్?" అన్నాడు రంగారావు.

"గురూగారూ - నే చెప్పేది సావధానంగా వినండి" గంగారావు గొంతు సవరించాడు.

చంబల్ లోయలో బందిపోట్లు. ఏ బందిపోటుకైనా కాలపరిమితి మహా అయితే అయిదేళ్ళు. ఆ అయిదేళ్ళూ బందిపోటు పెద్దపులి. సమాజం లేడిపిల్ల. అయిదేళ్ళ తర్వాత సమాజం పిల్లి. బందిపోటు ఎలుక. బందిపోటుకి ఎలుక జీవితం నచ్చదు. పులిగా మారే అవకాశముండదు. అందుకని వినోబాబావే వంటి వారి కోసం ఎదురు చూస్తుంటాడు - సమాజంలో పునరావాసానికి.

అలాంటి పద్ధతిలో ఫూలన్ దేవి ఎమ్మెల్యే కూడా అయింది. ప్రజలకి బ్రతికి చెడ్డవారికంటే చెడి బ్రతికిన వారంటేనే ఆకర్షణ అని గ్రహించి - నేటి రాజకీయ నాయకులందరూ చెడి బ్రతకాలనుకుంటున్నారు.

ఇప్పుడు రంగారావు ఫూలన్ దేవి. వనజ వినోబాబావే.

"ఫూలన్ లొంగింది వినోబాజీకి కాదనుకుంటాను" అన్నాడు రంగారావతణ్ణి సరిచేయాలని, ఐతే ఆయనకి తెలుసు - గంగారావు కూడా ఆమె వినోబాజీకి లొంగినట్లు చెప్పలేదని.

"త్రేతాయుగంలో ఆంజనేయుడికీ, ద్వాపరయుగంలో కృష్ణుడికీ యుద్ధమైనట్లు చెప్పారు మన పురాణాల్లో, ప్రతి మనిషి జీవితమూ పురాణమే! అంతే మీరు తెలుసుకోవాల్సింది"

"అర్థమైంది గురుగారూ" అన్నాడు రంగారావు.

ఆయన తనని గురువన్నందుకు గంగారావు ఆశ్చర్యపోలేదు. పైగా ఆయనలాగే, "హు హు హ హహ హ్హా హ్హో హ్హో హ్హా హ్హో" అంటూ నవ్వాడు.

ఆఫీసు గదిలో సీట్లో కూర్చుంది వనజ. ఆమె కెదురుగా ఉన్న రంగారావు కూర్చోమన్నా కూర్చోకుండా, "ఒక్కసారి లేచి నిలబడి ఇలారామ్మా, చిన్నదానివైనా నీ పాదాలకి మ్రొక్కాలనొచ్చాను" అన్నాడు రంగారావు. వనజ ముందు తడబడింది. తర్వాత నెమ్మదిగా, "అలా చేస్తే నాకు ఆయుక్షీణమని మీరు నమ్మొచ్చు. కానీ నాకా భయంలేదు. ఐతే పెద్దైనా చిన్నైనా బంధువుకాని సాటి మనిషి మరో మనిషి కాళ్ళు మొక్కడం నేనొప్పను. కాబట్టి సారీ" అంది వనజ లేచి నిలబడకుండా.

"పోనీ నీమీద గౌరవాన్నెలా ప్రకటించాలో నువ్వే చెప్పు" అన్నాడు రంగారావు.

"పోలీసులకు లొంగిపొండి"

"అందువల్ల ప్రయోజనం? ఇప్పటికే నా తప్పులు సవరించుకున్నాను"

"తప్పు సవరించుకున్నారు కానీ నేరానికి శిక్ష అనుభవించలేదు"

"శిక్ష నేరానికే కానీ నేరస్తుడికి కాకూడదని సంఘ సంస్కర్తలంటారు. నేనిప్పుడు మారిపోయాను. జైల్లోకంటే బయటుంటేనే ఇప్పుడు నావల్ల సమాజానికి బోలెడు ప్రయోజనం"

వనజ నవ్వి, "ఆ మాట మీరనకూడదు" అంది.

"అయితే ఏం చేయాలో నువ్వే చెప్పు"

"పోలీసులకు లొంగిపొమ్మని ఇందాకనే చెప్పాను"

రంగారావు దెబ్బతిన్నాడు. అంతలోనే తమాయించుకుని, "నేను నేరస్థుడినన్న ఆధారాలేం పోలీసుల వద్ద లేవు. అయినా నీ మాటమీద పోలీసులకు లొంగిపోతా. అప్పుడేమౌతుంది? సమాజంలో నన్ను మించిన దుష్ట శక్తులు - వాటి రహస్యాలు బైటపెడతానన్న భయంతో నన్ను జైల్లోనే చంపే ప్రయత్నాలు చేస్తాయి. అందుకు కొన్ని పోలీసు శక్తులూ సహకరిస్తాయి. నీకు తెలియదమ్మాయ్ - సమాజంలో దుష్టశక్తుల నిప్పుకి పోలీసు గాలి సహకారమేం తక్కువది కాదు" అన్నాడు.

"దుష్ట శక్తులకి సహకరించడంలో పోలీసు గాలికి ప్రజల గాలికూడా ఏ మాత్రం తక్కువకాదు. ప్రజలు దుష్టుల్ని నాయకుల్ని చేసి అధికారం కట్టబెడుతున్నారు. పోలీసులు నాయకుల దౌష్ట్యానికి తలవంచుతున్నారు. ఇదంతా ఓ పెద్ద విషవలయం. మీరు మీ నేరాలొప్పుకుని పోలీసులకు కొంగిపొండి. తర్వాతేమౌతుందో చూద్దాం" నచ్చచెపుతున్నట్లుగా అంది వనజ.

"సరే - లొంగిపోతానమ్మా - కానీ ఈ నగరాన్ని శుభ్రం చేయాలనుకుంటే నీ ఒక్కదానివల్లా ఏం కాదు. నీకు నా సాయం కావాలి. అందుకే తటపటాయిస్తున్నాను"

"నేనొక్కతెనూ ఈ నగరాన్ని శుభ్రం చేస్తానని హామీ ఇస్తున్నా. మీరు పోలీసులకు లొంగిపొండి"

"హామీలివ్వడం సులభం. నిలబెట్టుకోవడం కష్టం. ఈ నగరం నడిబొడ్లో అనాధ శరణాలయముందా? అక్కడ ఘోరాలు జరిగిపోతున్నాయని తెలిసినా - చిన్న ఋజువు సంపాదించడం నా అంతటి వాడికే వీలుకాలేదు. నువ్వో ఋజువు సంపాదించు. అప్పుడు నేను సంతోషంగా లొంగిపోతాను"

అప్పటికామెకి రంగారావు ఉద్దేశ్యం అర్ధమయింది.

ఆ అనాధ శరణాలయం హిరణ్యారావుది. రంగారావు ఆయనపై పగ తీర్చుకోవాలనుకుంటున్నాడు.

హిరణ్యారావు నకిలీ మందుల ఫ్యాక్టరీ గురించి తనకు ఉప్పందించాడు. రంగారావు బయటపడ్డాడు.

ఇప్పుడు రంగారావు అనాధ శరణాలయం గురించి ఉప్పందించాడు. అంటే అతడి శత్రువు హిరణ్యారావా?

"ఓకే డన్" అంది వనజ ఉత్సాహంగా.

"నా పెద్దరికాన్ని నిలబెట్టావ్. చాలా థ్యాంక్సమ్మా! నీ ఆశయం జయప్రదం కావాలని మనసారా దీవిస్తున్నా" అన్నాడు రంగారావు.

చేతులు జోడిస్తూ వచ్చి చేతులెత్తి దీవించి వెళ్ళబోతున్న రంగారావు తెలివిని మనసులోనే అభినందించి, "మీ దీవెన మిమ్మల్ని జైలుకి పంపించడానికే అని మరిచిపోకండి" అని నవ్వింది వనజ.

✡ ✡ ✡

మొబైల్ నంబరు చూసి, "చెప్పు రంగారావ్ - అంతా కులాసానేనా? అన్నాడు హిరణ్యారావు.

"అంతా నీ దయ. చాలా కులాసాగా ఉన్నా. చిన్న డౌటొచ్చి ఈ ఫోన్ చేస్తున్నా" అన్నాడు రంగారావు.

"సరే - అడుగు"

"నీకో అనాధ శరణాలయముంది కదా - ఎప్పుడైనా అందులో కెళ్ళి ఉన్నావా?"

"లేను" తాపీగా అన్నాడు హిరణ్యారావు.

"ఐతే నీదుంది కదా అని అలక్ష్యం చేయక, వేరే శరణాలయం వెతుక్కో. మరి నీ శరణాలయానికి మూడింది" హిరణ్యారావుకిలాంటి ఫోన్లు కొత్తకాదు, "ఏమైందిట?" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

"నువ్వు నా మీద ప్రయోగించావే - ఆ బాణాన్ని నీ మీదకి తిప్పి కొట్టాను. అదిప్పుడు రెట్టింపు వేగంతో నీ మీద కొస్తోంది"

అప్పుడర్ధమైంది హిరణ్యారావుకి అసలు విషయం. ఆయనకి నోట మాట రాలేదు.

"ఇక నువ్వు మాట్లాడాల్సిందేమీ లేదు. నేను చెప్పాల్సింది లేదు. సెలవ్" అన్నాడు రంగారావు.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..

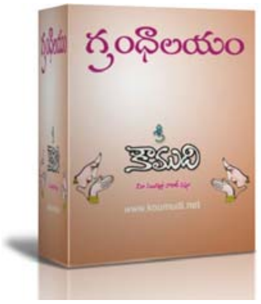

Click here to go to KOUMUDI Library